

VII.

Til Landstingets Udvalg angaaende Lovforslaget om Livsforsikringsvirksomhed.

Af selve Livsforsikringsloven saavel som af de Forhandlinger, der førtes, og de Betænkninger, der afgaves før dens Tilblivelse, fremgaar det, at Hensigten med Loven var at sikre de forsikrede. Til Opnaaelsen af denne Hensigt gaves der en Statsinstitution, Forsikringsraadet, Myndighed til at føre Tilsyn med, at det Grundlag, hvorpaa Selskaberne arbejde, er betryggende for de forsikrede, Lovens § 11. I samme Hensigt gav Loven Regler om Forsikringsfondens og Sikkerhedsfondens Størrelse samt om Maaden, paa hvilken førstnævnte Fonds Midler skulde anbringes. Den lovgivende Magt har ment, at Staten under Hensyn til Livsforsikringsvirksomhedens særlige Natur havde en Pligt til at føre Kontrol med, at de Midler, der vare nødvendige til at dække de forsikredes Krav, vare til Stede. At en saadan Kontrol holdes, er uden for al Tvivl godt og gavnligt, men saafremt Staten vil udstrække sit Tilsyn med Livsforsikrings-selskaberne herudover, da formene vi, at det hverken vilde være til Gavn for Selskaberne eller for Publikum. Vor Hovedbetragtning er den, at et Livsforsikrings-selskab er en Forretning og bør drives som saadan, altsaa paa den Maade og efter de Principper, de styrende indenfor Selskabet anse for rigtige, og kun med den Indskrænkning, der er en Følge af Statens Krav paa at de fornødne Midler til Dækning af de forsikredes Krav altid ere tilstede. Forsikrings-selskaberne bør have Selvstyre, og mod ethvert Forsøg fra Lovgivningsmagten og Statsautoritetens Side paa at gøre Indgreb i dette, bør der paa det kraftigste protesteres. Da Livsforsikringsvirksomheden er en Forretning, vil det selvfølgelig være ethvert Selskabs Formaal at søge at skaffe det størst mulige Udbytte til de forsikrede, da kun derved Selskabets Virksomhed i det lange Løb sikres. Men om Maaden, hvorpaa dette Maal skal naas, er der forskellige Meninger, og ethvert Selskabs Ledelse maa have Ret til at følge sin Mening uden at indskrænkes af Regler og Paabud fra Statens Side.

De Forandringer, som vi nedenfor foreslaa i Loven, ere for største Delen begrundede ved denne vor Hovedbetragtning, at der bør gives Selskaberne det størst mulige Selvstyre. Kun en af de af os foreslaaede Ændringer, nemlig Ændringen af § 17, sidste Stykke, formene vi tiltrænger en nærmere Motivering, og vi tillade os derfor at fremkomme med følgende Bemærkninger:

Den i Lovens § 17 omhandlede Sikkerhedsfond maa ifølge Lovens Aand og Hensigt betragtes som en Fond, oprettet til Sikkerhed for de forsikrede, ikke til Sikkerhed for Aktionærer eller Garanter. Det Selskab, der er i Besiddelse af stor indbetalt Aktie- eller Garantikapital, langt større end det i Loven forlangte Minimum, frembyder derved allerede gennem denne sin Kapital en Del af den Sikkerhed for de forsikrede, som Sikkerhedsfonden skulde skaffe disse. Det synes derfor at være ret og billigt, at frie Dele af indbetalt Aktie- eller Garantikapital fungere som delvis Dækning for Lovens Sikkerhedsfond og hertil er der da ogsaa taget Hensyn i sidste Stykke af § 17 allerede i den gamle Lovredaktion. Men hvad der der er givet med den ene Haand, er rigtigt nok taget med den anden. Thi der gives som bekendt andre fuldt ud sikre Pengeanbringelser end de i § 18 nævnte, og det Anbringelser, som det næsten er nødvendigt for et effektivt arbejdende Selskab at kunne anvende overfor Midler, der ikke direkte faa Baandlæggelsespaategning, uden de dog derfor anbringes usikkert. Eksempelvis er det som Regel ønskeligt for et Selskab at eje en Ejendom, men dennes fulde Værdi kan ikke bruges efter § 18, og Ejendommen dog være sin fulde Værdi værd i Handel og Vandel. Det kan ogsaa være ønskeligt at anbringe en Sum i et offentligt Foretagende (Vandværk, Elektricitetsværk), en Anbringelse, der